

nöset nem látott bennem, mindig annyival biztatott, a tehetség jele mutatkozik. Írjak. Babitsról hagyományozódott ránk, hogy szerette körülírkálni a kéziratlapokat. Magam későbbi tapasztalatából Csorba Győző nevét említhetem, ő Rónayéhoz hasonló lelkiismeretességgel (tapintatos kíméletlenséggel) boncolta a hozzá juttatott kéziratokat. A biztatás, az útnak indítás nagy élményét azonban Rónay takarékos jelei s figyelmes, mindenre kiterjedő levelei jelentik. Máig röstellnivaló gondatlanságom, hogy sok vándorlásom következtében ezek a lapok elkallódtak. Amikor egyik nyáron hirtelen meggondolással vonatra ültem, s fölöttem Baranyából Rónayhoz, a Vigilia szerkesztőségében sovány, igen szegény öltözetű, gondterhelt férfit találtam. Rónay tartózkodó volt, én a váratlan szembe kerüléstől, a tisztelet, a szorongás, a nagy zavar élményében csupán nyeldekelttem. Azonkívül, hogy a nevem elárultam, a világért meg nem szólaltam volna. Hamar el is köszöntem.

Rónay György levelei nekem gyakran szinte a sodorra lefüggő, utolsó ág voltak. Az ötvenes évek elején, egy téli nap, váratlanul megérkezett az a Vigilia-szám, amelyben első megjelent versem benne volt. A postás még valamennyi pénzt is letett mellé. Anyám a pénzt számolta, s azt mondta, tudom-e, neki ennyiért mennyi szőlőt kell kapálnia. Lassan eszméltem rá, valójában mi történt. Azt hiszem, az első megjelenés örömét igazán akkor éltem át, amikor később mind ezt elmeséltem Rónaynak.

POSSONYI LÁSZLÓ SÍK SÁNDORNAK

Budapest, 1934. november 5.

Kedves Sándor Bácsi!

Karácsonyra kijövünk az első Vigilia-számmal, amiben reméljük, hogy végre nagyobb lélegzetű és elmélyedettebb katolikus írásoknak is helyet adhatunk. A Vigilia, amely Schütz professzor úr védnöksége alatt áll, irodalommal, misztikával, aszkétikával és történelemmel fog foglalkozni. A történelmi részt a Szekfű Gyula védnöksége alatt álló történelmi munkaközösség szállítja. Ez a munkaközösség a fiatal katolikus történetírói gárda legjobbjaikat foglalja magába és a magyar szerzetesrendek történetírói is közre fognak működni, úgy hogy a magyar szellemi életre elég sok irányban fog erjesztőleg hatni folyóiratunk, amely negyedévenként 10–12 ív terjedelemben jelenik meg.

Az első számban, amely egyúttal propaganda szám is lesz, szeretném, ha a te drámádból is hozhatnánk egy világnézeti részt, ami oda kitűnően illenék. Te már tudni fogod, melyiket, én így a nyári felolvasás után sok olyan kitűnő jelenetre emlékszem, amely kiszakítva is nagyon hatásos lenne. Légy szíves tehát Sándor bácsi elküldeni nekünk két vagy három olyan részt, vagy egész felvonást, amiből kiválaszthatnánk a közlendőt, hogy már az indulásnál együttműködhessünk. Remélem azután még sokat fogunk együtt dolgozni, hisz a Vigiliában nagyobb és súlyosabb tanulmányok is helyet kaphatnak, kis cikkeket nem is igen fogunk hozni, mert terjedelmünk és a negyedéves megjelenés egy újfajta könyvszerű laptípus kifejlesztésére ad reményt, ahol szellemi életünk legjobb és legújabb alkotásait mutathatjuk majd be. Emlékszel még a szép waldraستي napunkra? Milyen kár, hogy olyan ritkán lehetünk ilyen nyugodtan együtt.

Válaszodat, a kéziratot örömmel várja és szeretettel üdvözöl
Boriész és Zsolt üdvözleteiket küldik

Laci